

BIBELSK TRO

Nr. 2:6
Mars/april
1994

3. årgang

2

Påske-utgave

PÅ **BIBELENS** stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:
Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Like- dan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlene skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvomsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veileding til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolute autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den

norske kirkes bekjennelsesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdigjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehus-holdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og kons. Karstein Øvstebø.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.leder Tor Ydstebø, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen og avd.leder Olav Stokka.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskole-lærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn

Redaksjon:
Olav Hermod Kydland
Guttorm Raen
Olav Toft

Redaksjons- og
ekspedisjonsadr.:
Postboks 264, 4350 Nærø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:
Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.
Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspalten. Konkrete synspunkter for øvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Opplag: 3.000

Layout: Narve Holmen
Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

«*Trøsten står som klippen fast:
At hans død og blod skal gjelde!»*

Nr. 2 Mars/april 1994:

Påske	Side	2
Axel Remme		
Se der Guds Lam	»	5
Dag Risdal		
«På Golgata sto det et kors»	»	8
Norvald Yri		
Kristus korsfestet	»	10
Reidar Eriksen		
Jakobbrevets hemmelighet	»	14
Øivind Andersen		
Jesu ord til oss: «Fylg meg!»	»	18
Norvald Yri		
Israelsteologien og bibeltruskapen	»	20
Olav Toft		
Ei opna dør	»	21
Daniel Fredly		
«Kristen» musikk?	»	22
Håvard Brekkå		

God påske!!!

Dei tre kvinnene på veg til grava sitt problem var: Kven skulle velta bort steinen som låg for grava for dei?

Men då dei kom fram var problemet løyst. Gud hadde ordna med det.

Det kan vera «steinar» i vår veg også. Og det kan sjå vonlaust ut å få rydda dei av vegen.

Lat oss då ikkje gløyma, når me no skal høgtida påske, at han som kjøpte oss til Gud med sitt blod, og stod opp med guddomsvelde, han kan også ta bort det som måtte vera «steinar» i ditt liv og setja deg fri.

God påske – i Jesu namn!!!

Neste nummer av Bibelsk Tro kjem i mai/juni.

PÅSKE

Påskens veldige budskap er forkynnelse av vrede og nåde, av hellighet og kjærlighet, død og håp. Gud åpenbarer gjennom feiringen av sitt frelsesverk for slekten. Ved Jesu liv og lidelseshistorie stiller han til skue sin redningsakt for det fortapte menneske. Vi feirer den mest avgjørende stund i historien da Skaperen gjennom påskedramaets smertefulle hendelser ordnet oppgjøret med sin skapning ved å la sin Sønn være det «Guds lam, som bærer verdens synd» (Joh 1,29; 36).

Sonoffer

Om dette forkynte apostelen Johannes: «...Jesus Kristus, den rettferdige. Og han er en soning for vår synder, og ikke bare for våre, men også for hele verdens» (1 Joh 2,1-2). Påsken viser at Gud selv stiller opp for å redde oss fra vår skyld og dom. «...den rettferdige», den absolutt syndfrie og fullkomne, sin enborne Sønn, gjør han til sonoffer i alles sted. Kristus hentet ikke soningsmidler annet sted fra, men er selv offer. Slik bevitnes det i Heb 9,14; «...Kristi blod – han som i kraft av en evig Ånd bar seg selv fram for Gud som et lyteløst offer.»

**«Påsken viser
at Gud selv
stiller opp for
å redde oss fra
vår skyld og
dom.»**

Det som skjedde i Getsemene og på Golgata var soning, Guds egen sonofferhandling, som avløste alle andre offer og som gjelder for alle til alle tider. Om Jesus sies det at «å bære fram offer – det gjorde han én gang for alle da han ofret seg selv» (Heb 7,27).

Guds vrede

Bibelen taler klart om Guds vrede. Jesus sa: «...den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bli over ham» (Joh 3,36). «Guds vrede er åpenbart fra himmelen over all ugadelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdigheit» (Rom 1,18). Vreden rammer ugadeligheten, gudsfornekelsen, selvguderiet, forkastelsen av Guds vilje. «Med din hårdhet og ditt ubotferdige hjerte hoper du deg opp vrede på vredens dag, den dag da Guds rettferdige dom skal bli åpenbart» (Rom 2,5). Det mennesket som forkaster Kristus, beholder og øker sin del av Guds vrede over seg.

Men «Gud bestemte oss ikke til vrede, men til å vinne frelse ved vår Herre Jesus Kristus» (1 Tess 5,9). Vår redning er at han har sonet for våre synder. På Golgata rammet Guds vrede Jesus. «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen ble lagt på ham...» (Jes 53,5). Påsken forkynner den hellige Guds vredes dom over menneskets synd og at vi «rettferdiggjorde ved hans blod, ved ham blir frelst fra vreden» (Rom 5,9). Dette er nådens ord til «vredens barn» (Ef 2,3).

Oppgjør

Det viktigste oppgjør for mennesket har skjedd. Gjelden overfor Gud er betalt. Jesus har gjort opp for alt og for alle. «Han utslettet skyldbrevet mot oss.» «Det tok han bort da han naglet det til korset» (Kol 2,14).

*«Hvor er vår synd, hvor er vår gjeld
hvor er vår vår skam og last
Når alt tilregnet ble Guds sønn
til korset naglet fast.»*

Jesus gav alt i oppgjøret og betalte med sitt liv for å gjøre oss skyldfrie for Gud. Da han sa: «Det er fullbrakt!», var både et stedfortredende hellig liv og et fullkommen offer gitt. Med sitt blod skrev han en gang for alle under det oppgjør for oss som Gud kunne godkjenne. Det finnes ingen annen sanering av vår skyld hos Gud. Derfor trenger alle Jesus!

Kronet verk

Gud har kronet Kristi verk. Ved oppstandelsen bekrefter han Jesu gjerning. Oppstandelsen er Guds stadfestelse og godkjennelse av det oppgjør for syndens skyld og i slektens sted som skjedde langfredag. Den er Guds seierstegn og sterke forkynnelse om at frelsen i Jesus er fullgod, altomfattende og eviggyldig. Gud satte kronen på verket påskemorgen.

«Han sto opp med guddoms velde.
Trøsten står som klippen fast
at hans død og blod skal gjelde.»

Seiersdagen

På korset viste Jesus seg som seierherre over de onde maktene og myndighetene (Kol 2,15). Påskebudskapet forkynner seier også over dødens makt. Jesus etterlot seg en tom grav. Han er ikke blant de døde. Han lever! Påskedag er den tomme gravs dag. Men dermed er den også fylte gravers håp: Jesus ble forløst fra døden og skal forløse de døde fra graven. Håpet står til den oppstandne Herre. Dette er vår frimodighet i sorgen og savnet, og i vår frykt mot døden. Vi tror på den seirende, oppstandne Jesus Kristus. Om enn med tårer på kinn og ofte sorg i hjertet, synger vi tillitsfullt med Johan Nordahl Brun:

«Jeg har vunnet. Jesus vant!
Døden oppslukt er til seier.
Jesus mørkets første bandt,
jeg den kjøpte frihet eier.
Åpen har jeg himlen funnet.
Jesus vant, og jeg har vunnet!»

Håpets høytid

Påsken er håpets høytid. Den gir oss håp som ikke blekner, men er garantert ved Jesu oppstandelse. Derfor er det så virkelig og perspektivrikt. De dødes oppstandelse er kommet ved et menneske, forkynner Guds Ord (1 Kor 15,21). Jesus gjenreiser livet og lar det til slutt få sitt fullkomne, evigvarende legeme. Håpet

«*Det finnes ingen annen sanering av vår skyld hos Gud. Derfor trenger alle Jesus!»*

om liv etter døden har sitt feste i påskemorgen. Det er et levende håp fordi Jesus lever. Et håp som ikke blir til skamme, som ikke svikter og svinner, men holder. Derfor lyder det ved dåpen og døden: «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde» (1 Pet 1,3).

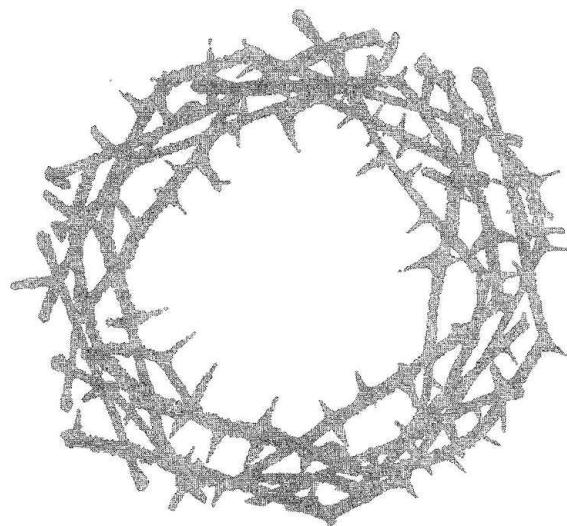
Guds «JA!»

De som hånte Jesus ba ham stige ned av korset. Men han steg ned i dødsriket og opp av graven. Bare slik fikk Gud oppfylt sin plan og sitt Ord. Derfor kunne apostelen Paulus forkynne: «For så mange som Guds løfter er, i ham har de fått sitt ja» (2 Kor 1,20). Med oppstandelsen har alt skjedd som måtte til «for å føre oss fram til Gud». Det skjedde ved «han som led døden i kjødet, men ble levendegjort i Ånden» (1 Pet 3,18).

Så og trodde

«Han så og trodde.» Slik vitner Johannes om sin påskemorgen. Det han så var den tomme grav og det han trodde var budskapet om at Jesus var oppstått. Vi har fått den tomme gravs tegn ved et samstemmig vitnesbyrd fra alle fire evangeliene. For at også vi skal se og tro på den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus, så vi kan frelses fra Guds vrede ved hans nåde. Det er påskens hensikt og gave!

AXEL REMME

Jesus er min rettferdighet!

Det skjedde et forunderlig skifte av personer på Golgata. Jesus gikk i vårt sted. Men – under over under – det skjer et skifte av personer når en synder tar imot Jesus som sin Frelser. Han får stå for Gud i Jesu sted. Han får stå for Gud som om det var Jesus selv som sto der, elsket av Gud selv i den elskede, som Gud har velbehag i.

Dette vil jeg holde meg til i liv og død.

Det vil jeg holde meg til også når Guds lov og samvittigheten anklager meg og sier at min kristendom ikke er så hel og sann som den burde være. Jesus er min rettferdighet både i min sterke og i mine svake øyeblikk. Han er alltid min rettferdighet for Gud. Så kan jeg for Jesus skyld være viss på min frelse, for Jesus er gitt meg til rettferdighet og til helliggjørelse (2 Kor 1,30).

Den som hører Jesus til i omvendelse og tro, han har fått et nytt hjerte og en ny trang til å leve et helligt liv

til Guds ære. Ja, men min visshet om å høre Gud til, den visshet har ikke sin grunn i min kristendom – den grunn ble for svak! Rosenius sier med full rett: «Jeg ville så inderlig gjerne at min kristendom skulle være fullkommen, og jeg har bedt Gud mer om dette enn om alt annet; men gjelder det min salighet, da sier jeg slik: Jeg vil ikke ha noen annen helligitet enn min Herre Jesus Kristus. Holder ikke min kristendom prøven, da holder min Herre Kristus.»

Hjem skulle ikke da være frimodig? Hjem skulle gå sin egen vei gjennom tidene mot evigheten, når vi kan få gå den i følge med Jesus? Velsignede Frelser, han tok alt mitt på seg, all min synd og skam, all straff jeg hadde fortjent. Og han lar meg få stå for Gud i hans rettferdighets hvite drakt. Priset være hans navn til evig tid!

CARL FR. WISLOFF
i boka «Ordet om korset»

Se der Guds Lam!

AV DAG RISDAL

Se Golgata!

Fra evighet av har Golgata stått som mål for Jesu blikk. Rådslutningen om frelsen gikk foran rådslutningen om skapelsen. Det finnes intet budskap – verken i Himmelten eller på jorden – som sterkere kan vitne om Guds kjærlighet til fortapte syndere enn Kristi offerdød på korset. Jeg er på blodets grunn så dyrebar og velbehagelig for Gud, at jeg med frimodighet kan trede frem for nådens trone. Men hele verden er blind for lidelses-historiens sanne betydning. Vi trenger Åndens øyensalve til å se inn i budskapet om synd og soning!

Se bakgrunnen!

Bakgrunnen for forsoningen er denne: Synden har skapt *fiendskap* mellom Gud og menneskeslekten. Det er oppstått en dødsfarlig konflikt mellom de to parter. I sin hellige vrede reagerer Gud mot synden og synderen. Vi står alle *skyldige* for Gud. Men Gud er ikke en uforsonlig Gud. Han handler i kjærlighet mot menneskene. Fornoringen går ut på at *Gud* selv ordner opp i denne konflikten, ved at han sender sin Sønn til *soning* for våre synder (1 Joh 4,10). Derved kan menneskene få *fred* med Gud ved Jesus Kristus (Rom 5,1).

Se, fra evighet av...

Budskapet om Guds Lam er derfor den røde tråd gjennom hele Bibelen. Det går tilbake til Guds *evige* rådslutning: «Dine råd fra gammel tid (fra evighet) er sannhet og trofasthet» (Jes 25,1).

Kristi sak er avgjort i Himmelten fra evighet:

«Han var forut kjent, før verdens grunnvoll ble lagt, og for deres skyld er han blitt åpenbart ved tidenes ende» (1 Pet 1,20). Og videre: «Lammet er slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt» (Åp 13,8). – «For Gud har Kristus hengt på korset fra evig het av» (Luther).

En forfatter skriver: «Herrens rådslutninger fra evig tid angikk først og sist slektens frelse – denne hær av syndere – som han elsket med en evig kjærlighet. Derfor var korset den tanke Gud hvilte i da han skapte verden. Og Jesus levde så og si i korsets skygge fra skapelsens dag.»

Se Lammet!

Gjennom frelseshistorien ser vi hvordan budskapet om Lammet er vevet inn i alle detaljer i Skriften. Allerede på syndefallets dag møter vi budskapet om «Han (Kristus) som skal knuse slangens hode» (1 Mos 3,15). Den forførende og fristende åndsmakt (Satan) skulle besires. I lys av Kol 2,14-15 får vi vite mer om dette: «Kristus avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» For troens folk skulle denne seier bety alt: «De har seiret over ham (Satan) i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet» (Åp 12,11).

I beretningen om Kain og Abel (1 Mos 4,4-5) leser vi at «Herren så til Abel og hans offer.» – Nå var det neppe *tilfeldig* at Abel ofret «av de førstefødte lam.» – På profetisk vis kom Abel til å vitne om «Guds Lam, som bærer verdens synd» (Joh 1,29). →

I 1 Mos 22 hører vi om Abraham som skulle offre sin sønn, Isak, etter Herrens ord. På veien til offerstedet (Moria) sier Isak til sin far: «Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet? (1 Mos 22,7) – På dette spørsmålet ble det gitt et *profetisk* svar: «Gud skal selv utse seg lammet til brennofferet, min sønn!» – Nøyer vi oss med Herrens svar på våre spørsmål?

Se stedfortrederen! Så har vi budskapet om påskelammet i 2 Mos 12.

Påsken var i Israel en forordning fra gammel tid. Det dreier seg om Guds store frelsesgjerning i den gamle pakt – som peker frem mot det fullkomne offer. Gud forordnet det som skulle skje. Forordningen gjaldt som en *evig forskrift* (2 Mos 12,14.17).

Stedfortredertanken kommer klart frem her. Lammet skulle være «uten lyte»

(v. 5). Vi blir dermed minnet om «Han som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2 Kor 5,21).

De mange tusen lam som ble slaktet ved denne ene handling, skulle gå opp i *det ene lam* som det hele pekte frem mot, nemlig Jesus. Dette ser vi ved at entallsformen «det» benyttes i 2 Mos 12,6.21: «Dere skal slakte *det* (påskelammet)!»

Ordet «påske» betyr *forbigang* (v. 11). Domengelen skulle gå *forbi* der lammets blod var strøket på dørstolpene og det øverste dørtre.

Herren sier selv: «Blodet på de hus hvor dere er, skal være til et *tegn* for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt» (v. 13).

Dette er et bilde på dommedag. Da gjelder også blodet fra Guds lam som et *tegn*: «Når jeg ser blodet, vil jeg *beskytte* dere.» – Blodet var først og fremst et *tegn for Herren*. Forbigangen gjaldt for Herren. Det peker frem til Guds domsakt på Golgata, der Jesus gjennom sitt sonningsblod frelser oss fra Guds dom!

For folket var dette en troens sak, et troens tegn. Det var troens bekjennelse til Herrens offerlam. Vi må betrakte 2 Mos 12 i lys av oppfyllelsen: «For vårt påskelam er slaktet, Kristus» (1 Kor 5,7).

Se frelsen!

I 4 Mos.21 hører vi om folkets klage og utålmodighet mot Herren. Som straff sendte Herren giftige slanger inn blant fol-

ket. Slangene bet, og mange døde. Folket ville at Moses skulle be Herren om å ta slangene bort... – Det er ikke alltid at våre bønner blir oppfylt på vår måte, men Herren – som har *frelsen* for øyet – oppfyller bønnen på *sin* måte.

Moses skulle lage en slange og sette den på en stang: «Og når en slange hadde bitt noen, og han så på kopperslangen, ble han i live» (4 Mos 21,9).

Når *forbildet* hadde så stor frelsende kraft, hvor meget mer da dets *oppfyllelse*: «Og likesom Moses opphøyet slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyet (på korset), for at hver den som tror på *ham*, skal ha evig liv» (Joh 3,14-15). Jesus taler om samme sak i Joh 12,32: «Når jeg blir opphøyet fra jorden (på korset), skal jeg dra *alle* til meg.»

Se Jesus!

I det innholdsmettede kap. 53 hos Jesaja, kan vi merke oss v. 7: «Han ble mishandlet og han ble plaget, men han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes...»

– Hvorfor opplot ikke Jesus sin munn i rettsforhøret hos Pilatus? Det står nemlig at «Jesus gav ham ikke noe svar» (Joh 19,9). – Jesus stod der som *den skyldige* – i vårt sted!

Jesus ble forrådt etter «Guds fastsatte råd og forutvitnen» (Apg 2,23). For oss er dette en ufattelig tanke: Jesus var under Guds forbannelse! Og det skjedde enda han var den eneste rettferdige i slekten! – «Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss...» (Gal 3,13)

Det var intet mindre enn en *gudommelig straffelidelse* som ble lagt på Jesus – for våre synders skyld. – «Da sank du i vår jammer ned, så dypt som ingen vet.»

Den store hemmelighet ligger i dette at Jesus var vår *stedfortreder*: «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom... Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53,4-6).

«Én har syndet, en annen lider straffen. Den som har syndet, gjør ikke fyldest. Den som gjør fyldest, har ikke syndet. Underlig er læren» (Luther).

Se Lammet som dør...

Hos profeten Jeremias skimter vi også budskapet om Guds lam: «Jeg var som et spakferdig lam som føres bort for å slaktes. Jeg visste ikke at de hadde tenkt ut onde råd mot meg...» (Jer 11,19).

Sterkere kommer dette fram i Klagesangene: «Går det dere ikke til hjerte, alle dere som går forbi på veien? Sku og se om det finnes en smerte lik den smerte som er voldt meg... Hør alle folk! Se min smerte!» (Klag 1,12.18). Her møter vi noe av Frelsrens nødrop over å være *forlatt av Gud* (Mat 27,46).

En slik smerte kan vi ikke forestille oss!

– Jeremias bar på sorg over Jerusalems synd og ødeleggelse, men denne smertenes mann bar alle synder på seg. Jeremias var badet i tårer, men Jesus – vår mellommann –

var badet i blod. «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam» (1 Pet 1,18-19).

Se Lammet – igjen...

I Åpenbaringsboken møter vi også budskapet om blodet og Lammet: «Han som elsker oss og løste oss fra våre synder med sitt blod» (Åp 1,5).

– Når framtidens boken skulle åpnes (Åp 5), gråt apostelen Johannes til å begynne med, fordi ingen ble funnet verdig til å åpne boken eller se i den. Det var ingen som kunne føre Guds frelstes barn til himmelen! Slik så det ut for Johannes! Derfor gråt han!

– Men så får han høre gjennom en av de eldste at han *ikke* skal gråte. Det er vunnet en *seier* gjennom løven av Juda stamme. Merkelig nok får Johannes ikke se en løve, men «et lam stå der, likesom slaktet» (Åp 5,5-6). Lammet hadde stått der hele tiden, men Johannes hadde ikke sett det.

– En himmelsk lovsang bryter ut: «Verdig er du (Lammet) til å ta imot boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud...» (Åp 5,9)

Se den løskjøpte, hvitkledde skare...

I Åp 7 får vi høre om en skare som ingen kunne telle. De var kledd i lange hvite kjortler (Åp 7,13). På et spørsmål til Johannes fra en av de eldste *hvem* disse var, kunne han fak-

tisk ikke svare. Han måtte selv få *åpenbart* hemmeligheten: «Dette er de som er kommet ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod» (Åp 7,13-14).

– Ikledd den hvite drakt og dermed den *tilregnede* Kristi rettferdighet, var de så vakre og skinnende, at selv apostelen Johannes ikke kunne forestille seg at dette var de kristne, med sine mange feil og brister.

Men alt fortuner seg så totalt annerledes når Gud ser oss i sin Sønns legeme og blod. Da er vi «fremstilt hellige og ulastelige og ustraffelige for Guds åsyn» (Kol 1,21-22).

Se sårmerkene – i all evighet...

Vi har *fred med Gud* gjennom Jesu sårmerker (Joh 20,19-21). I all evighet skal vi prise Lammet for sårmerkene. Frelsen er fri, men omkostningene har vært store for vår Frelser!

Korsets evangelium passer godt for *syke* samvittigheter. Det er ikke på tankens vei, men på *samvittighetens* vei vi forstår forsoningens hemmelighet. Ja, måtte vi få øynene åpnet for det slakte Guds Lam!

«Det er den faste klippegrunn som jeg nå bygger på, Ved den jeg skal til siste stund, ja, evig vel bestå. Og når jeg ut av verden går, da synger jeg om Jesu sår, For Lammets blod er nøkkelen til selve himmelen.»

(Sangboken 280, v.2)

«På Golgata sto det et kors»

Redaksjonen for Bibelsk Tro har spurt meg om eg kunne ha eit intervju med redaktør, forfatar og lærar Trygve Bjerkrheim til dette påskenummeret, og det ville eg gjerne. To av redaktørane av BT, Kydland og Raen, hadde Bjerkrheim som lærar då dei gjekk på misjonsskulen på Fjell-

haug, 1962–66. I den klassa gjekk også eg. Bjerkrheim underviste oss i 1. Peters brev og i Hebrearbrevet. Som redaktør av Utsyn kom spørsmålet ofte frå Trygve: «Kan du skrive nokre ord til dette nummeret?» Ikkje minst ville han ha oppbyggelege artiklar.

? **Trygve Bjerkrheim: Påskebodska-
pen, eit tomt kors og ei tom grav,
kva betyr det for deg personleg?**
Når korset er tomt, er eg forsona, tilgitt, frikjent, har fred med Gud, og er hans barn. – Og når gravi er tom, er døden overvunnen. Brodden i døden er broten. I staden for det største tap er døden blitt

ei vinning, «ein fergemann til livets faste land». Og legg merke til Jesu herlege ord i Joh 8,51: «Om nokon tek vare på ordet mitt, skal han aldri i æva sjå døden».

? **Har du nokon gong vore anfekta
over dette om frelsa skal halde
heilt fram?**

Påske kvar dag!

*Påske kvar dag!
Så skal me få leva
med Jesus i lag
For sjølv har han lova
kvar dag å gå med
Han over oss lyser
sin sælaste fred
So feirar me påske
med Jesus i lag
Kvar einaste dag.*

*Kor stort det er så!
Me treng 'kje åleine
på livsvegen gå
For Frelsaren lever!
Me lever ved han
Og sjølv går han med oss
til livet sitt land
Der skal me
hans fullnad
og herlegdom få
Me Jesus skal sjå.*

Trygve Bjerkrheim.

Ja, stundom har den tanken kome: Skal eg nå heilt fram? – Noko av det som frydar meg nå: Min store yppersteprest i heilagdomen gjer sitt offer gjeldande for Gud, og ber at i kraft av det at eg må nå fram. Den bøn vil Gud så gjerne høyra. Og eit herleg ord av Paulus gleder meg: «Me skal så mykje meir verta frelse ved hans liv» (Rom 6,10).

?

Kva råd vil du gje til den som ikkje maktar å kvile i at alt er gjort ferdig til frelse?

Tenk på kor fint faren tok imot den bortkomne sonen, som hadde sulka og skjempt seg ut. Han såg han langt borte, sprang imot han, kyste han, gav han fine gaver, heldt gjestebod og fryda seg. Slik er Gud Fader også, i dag, mot deg som tek di tilflukt til Jesus.

?

Du har stått midt i misjonen i dei mange år, har sett mange bolkar i misjonssoga. Trur du det vil ta lang tid før Jesus kjem att?

Eg har lenge vona at eg skulle få oppleva Jesu gjenkomst. Særleg ein ting som gjer at han ennå ser ut til å dryga, er dei store skarer som går inn i Guds rike, særleg i Afrika. Eg tenkjer også på Paulus sine ord i 2 Tess 2,3: «...først lyt syndmennesket (Antikrist) verta openberra.» – Det verdsomspennande kristne radioverket er med å framskunda dagen. For

oss gjeld det: Alltid vera ventande og budde til det veldige som skal henda.

?

Kva ynskjer du for unge forkynnunar og misjonærar som skal ut i tenesta for Jesus?

Forkynn Kristus og korset – og Jesu gjerning for oss i den himmelske heilagdom. Gløym ikkje misjonen. Og minnast Tormod Vågens ord: «Misjonen må leva i offer!»

?

Det du skriv, Bjerkrheim, salmar, songar, innhaldet i bøkene dine, er gjennomsyra av ein sterk tillit til Bibelordet, til Jesus Kristus.

● **Kva er grunnen til det?**

Ja, eg vil ha «sterk tillit til Bibelordet», og det har eg sterkt grunn til. For det er stadfest av han som er vegen, sanningi og livet. Og «kvar den som er av sanningi», høyrer hans røyst og held den for evig sanning. Eg kan ikkje anna enn tru Guds Ord. For det ber sanningi sitt stempel på si panne.

?

Du har skrive mange strofer om påskebodskapen. Gje oss noko frå den kjelda som enno ollar – eit gamalt eller nytt dikt, song e.l.

(Bjerkrheim sitt svar på dette er dikta som er spreidd på desse to sidene.)

NORVALD YRI

Han talte sannhet da det kostet mest

*Han talte sannhet da det kostet mest:
Forhånelse og hat og tornekroner
Den bitre død på korsets harde brett
Men der han verdens store synd fikk sone.*

*Han talte sannhet da som mest det gjaldt
En flokk av ulver rundt omkring ham
trueit
«Jeg er Guds Sønn, Messias er mitt navn!»
Da raste de, og hat og harme luet.*

*Han talte sannhet, alt til korsets død
Så kan på ham i liv og død vi bygge
I løgnens verden stoler vi på ham
I tro på Jesus er vi evig trygge.*

Han går foran hele veien

*Herren selv går foran hele veien
Hver dag som demrer, kan du minnes det?
I bratte bakker, og på solskinns-sletter
I storm og stille vil han være med.*

*Herren selv går foran hele veien
Sitt folk han fører til det gode land
Den Herre Jesus lovet sine venner
gå med hver dag og aldri svikter han.*

*Herren selv går foran hele veien
Han verner og velsigner, stund for stund
Så skal vår livsferd lykkes, vi når målet
og vi vilprise ham av hjertets grunn.*

Kristus kors- festet

AV REIDAR ERIKSEN

«For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft» 1 Kor 1,18.

Ordet om korset er et omfattende budskap. Derfor skal vi i denne sammenheng i særlig grad stanse for hva Guds Ord åpenbarer for oss når det taler om Guds frelsesråd.

I sin forkynnelse legger Herrens apostler sterkt vekt på budskapet om Kristi kors. Spesielt tydelig kommer dette til uttrykk i Paulus' skrifter: «For jeg ville ikke vite av noe annet blant dere enn Jesus Kristus og ham korsfestet» 1 Kor 2,2. «...dere har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet» Gal 3,1. «...men vi forkynner Kristus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap. Men for dem som er kalt ...forkynner vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom» 1 Kor 1,23-24.

Dette må oppfattes slik at Ordet om korset er kjernen og hovedsubstansen i den apostoliske forkynnelse. Og det må dette budskapet være i all sann og rett bibelsk forkynnelse. – Uansett hva prekenens tema måtte være, må den ha som sin grunntone og bærebjelke nettopp Ordet om korset. «Kristen forkynnelse ender ikke ved korset, men den dreier seg om korset» (H. E. Nissen).

Guds vrede

Ordet om korset handler om forsoningen, om hva Gud har gort til vår frelse. Da vil vi først stanse for hva Ordet sier om Guds vrede.

*Hvorfor henger han der
på forbannelsens tre?
Jo, fordi dine synder er der.*

Vi synger slik i et sangvers, og det er bibelsk. Gal 3,13: «...han ble en forbannelse for oss, for det står skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre.» Jes 53: «...han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham...» «...slått av Gud og gjort elendig.» «Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham.»

Han ble forlatt av Gud. Forkastet. Forbannet. Hvorfor? – For vår skyld. Hvorfor var det nødvendig? – For å frelse oss fra Guds vrede. Hva er Guds vrede? Hvorfor rammer den så hardt?

Guds vrede er over synden. Fordi Gud er den han er, hellig, ren, fullkommen god, er han er fortærrende ild mot all synd og urenhet. Men hva med Guds kjærlighet? Hvordan kan Guds kjærlighet samstemme med Guds vrede?

Ingenting ved Guds vesen blir misforstått og misbrukt som dette. For mange står det som det store paradoks. – Men Guds Ord gjør det helt klart: Hans kjærlighet er ikke hans overbærenhet med synden. Det ville bryte med Guds hellige vesen. Guds kjærlighet er nettopp hans vrede over synden og hans vilje til å rense bort det onde. Slik sett er Guds kjærlighet identisk med den ild som kalles Guds vrede. Vreden er vendt mot synden, det onde. Hans kjærlighet er viljen til å frelse det falne mennesket. «Men Gud viser sin kjærlighet til oss at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere» Rom 5,8.

At mennesket må frelles, viser menneskets egen avmakt og hjelpelöshet.

Det må reddes. Mennesket, skapt i Gds bilde, Guds ypperste skapning, bestemt til evig liv i Guds nærhet og i hans samfunn, er etter fallet i den ondes makt, og derfor under Guds vrede og forbannelse. – I fallet gikk alt tapt, også Gudsbildet. Og resultatet er blitt at «mennesket er så fullstendig utenfor sin bestemmelse, og at det verken kjenner sin bestemmelse eller ser klart at det er utenfor sin bestemmelse» (Rosenius).

Av naturen er vi altså i den ondes makt, belastet med arvesynd og arveskyld, og under Guds vrede. Fortapt.

Derfor er det godt å konstatere: I frelsesverket er det Gud som tar initiativet, og fører verket til ende. Det ser vi av Ordet selv: «...vi var av naturen vredens barn... Men Gud, som er rik på miskunn, har... gjort oss levende med Kristus» Ef 2,3-4. Se også Rom 3,19-21.

Guds frelsesråd

I Efeserbrevets første kapitel omtales Guds frelsesråd. Her åpenbares Guds frelsesplan som noe som ble bestemt og fastsatt i himmelen før verdens grunnvoll ble lagt. Altså før skapelsen, og før fallet. – Gud forutså både fallet og konsekvensene. Likevel skapte han også mennesket, i sitt bilde. – Hvor dan kunne han det? En slik spørsmålsstilling blir et ufattelig tankekors for oss. Vi kan ikke forstå det. Men vi må ikke gi etter for spekulasjoner. Vi skal erkjenne at vi ikke skjønner. Derimot skal vi la Ordet få vise oss noe ufatelig stort om hva Guds frelse egentlig er.

I Guds frelsesråd foregikk nemlig utvelgelsen. «I ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt...» Det vesentlige ved utvelgelsen er at den gjaldt Sønnen. Og gjentatte ganger – hele 10 steder i dette kapitlet – sies det at vi er utvalgt i ham. – Det dreier seg altså om et Guds valg, ikke om et skille. Og det betyr hva Gud velger seg, foretrekker. Så valgte han Sønnen, og i Sønnen valgte han oss.

Dette er ufattelig. Men det viser oss hvor høyt mennesket er verdsatt av Gud.

*Det var ham svært å tenke på
at slekten skulle under gå.
Detskar ham i hans hjerte.*

Hvor umulig det var å finne noe i det falne mennesket som kunne tjene som frelsesgrunn. Det var det umulige. Men det gjorde Gud. Rom 8,3-4.

Hva har det kostet Gud å frelse oss? Hans egen, kjære sønn Rom, 8,32.

Hvor grunnfestet og sikker er den grunnen som min frelse hviler på? Den bygger på Kristus, Guds frelsesråd fra evige tider.

Utvelgelsen har ingen annen forutsetning enn Gud selv. Ef 1,9. Og så gjennomførte han sitt råd. Og det går ut på at «i ham har også vi fått del i arven etter at vi forut var bestemt til det etter hans forsett som setter alt i verk etter sin viljes råd. Ef 1,11.

Utvelgelsen skjedde i kjærighet til Kristus, som var hos Gud. Derfor kan ikke utvelgelsen tenkes utenom Kristus, og den kan heller ikke virkelig gjøres utenom ham.

Guds hensikt var, i følge Rom 8,29, at vi skulle bli «likedannet med hans

Sønns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre». Og så skapte Gud mennesket.

Dette er svaret på utvelgelsens hemmelighet og på skapelsens hvorfor. Utvelgelsen skjedde i kjærighet, en kjærighet som har til formål barnekår hos Gud for oss med arverett og fulle rettigheter som himmelriksborgere. Ef 1,3-14.

Guds pakt med Sønnen

Han valgte altså Sønnen. Under innstiftelsen av nattverden sier Jesus: «Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes til dere... Luk 22,20. Det samme sies i Heb 9,12-15: «...med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen en gang for alle... Derfor er han mellommann for en ny pakt, for at de som er kalt, skal få den evige arv som var lovt, etter at det har funnet sted en forløsning fra overtredelsene under den første pakt...»

Hebreerbrevet taler om «en bedre pakt». Løftepakten til Noa og til Abraham, og lovpakten på Sinai var begge forbilledlige og foreløpige og viste fram til en ny pakt – «en bedre pakt» 8,6. – Den nye pakt er bedre fordi den er «lovfestet på bedre løfter, dvs på oppfylte løfter. Og den har Jesus som borgmann. 7,22.

Den første pakt var Sinai-pakten. Den ble brutt. Loven var ikke frelsesvei på grunn av synden. Men det som var umulig for loven, – det gjorde Gud.

Den nye pakt ble altså opprettet hos Gud i evigheten og var en pakt mellom Faderen og Sønnen. Og det var en blodpakt.→

I en av sine salmer viser Brorson hvordan det skjedde:

*Her ser jeg et tålmodig lam som seg til døden skynner.
Som bærer andres sorg og skam og hele verdens synder.
Til offerstedet står hans hu.
Han sier: «Villig er jeg nu for Adamsætten stride.»
Når alle piner vises frem, han svarer: «Gjerne hvert et lem er rede til å lide.»
Det lam er Herren stor og sterk, til Adamsætten bundet.
Som Gud til sitt forløsningsverk har ene dyktig funnet:
«Gå hen min kjære Sønn, og lid for dem som inntil evig tid i vreden skulle være.
Den dom er grufull å utstå.
Men verdens frelse står der på.
Min Sønn, vil du den bære?»*

*«Ja, kjære Far, av hjertets grunn.
La skje som du vil skikke.
La komme kun den bitre stund.
Jeg dødens kalk vil drikke.»
Hvem fatter vel slik kjærighet, så høy, så dyp, så lang, så bred, så ganske uten like?
O kjærighet, o himmelglød, du fører den til kors og død som eier himmelrike.*

Det var i lydighet mot denne pakten Jesus for-

nedret seg så han ble lydig til døden, ja korsets død. Kalken han skulle drikke var lidelsesbegeret. Det var en lidelse så svær og en fornedrelse så dyp at vi aldri kan fatte den. «Så sank du i vår jammer ned, så dypt som ingen vet.»

Kristi lydighet var både en aktiv (i lovoppfyllelsen) og en passiv (i straffelidelsen) handling. Han ble fullendt i lydighet og ble opphav til evig frelse for oss. Gud fullendte ham som vår frelses høvding gjennom lidelser. Heb 2,10.

Han var den andre Adam. Adam og Kristus var prøvemennesker. Adam falt i prøven, men Kristus besto – på menneskeslekten vegne og som vår stedfortreder. Han oppfylte loven i vårt sted. Han elsket Gud av hele sitt hjerte og sin neste som seg selv. Derfor kalles han:

«Herren, vår rettferdighet.» Og Rom 10,4 sier: «Kristus er lovens endemål til rettferdighet for hver den som tror.»

Guds rettferdighet

Det er dette Paulus mener når han i Rom 3,21 flg. taler om Guds rettferdighet. At Gud er rettferdig betyr i første rekke at Gud i sitt vesen er fullkommen rettferdig i alt det han er og gjør. Derfor er også Gud rettferdig når han gjennomfører sin frelsesplan.

– For all rettferdighet kommer fra Gud og gjelder for Gud. – Så handlet Gud rett når han i sitt frelsesråd legger ansvaret for all verdens synd og forpliktelser til å opprette det fallet har ødelagt, på sin egen Sønn som stedfortreder for menneskeslekten. – Og Gud handler rett når han for Jesu skyld og på forsonin-

gens grunn sletter ut misgjerning og tilgir og glemmer all synd for den som i troen tar sin tilflukt til Jesus Kristus.

For oss synes det urettferdig å legge andres skyld på den ene. Hvorfor skal den uskyldige måtte lide for den skyldige? – Men dette er Guds visdom. Som den andre Adam, menneskeslektens nye representant innfor Gud, er Kristus den «som Gud til sitt forløsningsverk har ene dyktig funnet».

Denne Guds visdom forkygger vi som en Guds hemmelighet, som åpenbarer til frelse for hver den som tror.

Det er denne rettferdigheten Jesus mener når kan kom til Johannes-dåpen: «La det nå skje, for således sommer det seg for oss å fullbyrde all rettferdighet.»

Men når det gjelder rettferdiggjørelsen, vil vi nevne et viktig spørsmål til: Hva består min rettferdighet i, den som gjelder for Gud og som holder inn for Guds dom? Vi vil gi et enkelt svar ut fra Guds Ord:

«Altså, likesom en manns overtrødelse til fordommelse for alle mennesker, slik blir også en manns rettferdige gjerninger til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker. For liksom de mange kom til å stå som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal også de mange stå som rettferdige ved den enes lydighet» Rom 5,18.

På grunn av den enes lydighet. Det er Kristi rettferdighet som tilregnes synderen. Kristus er min rettferdighet.

«Ham stilte Gud til skue i hans blod, som en nåde-

stol ved troen...» Rom 3,25. Her ser vi grunnen: Gud stilte Jesus til skue i hans blod. Gud sparte ikke sin egen Sønn, men gav ham for oss alle. Så er Sønnen blitt menneske. Og han ble syndebæreren, påskelammet, gjeldsbetaleren, lovoppfylleren – og seierherren. I alt ble han fullendt i lydighet, og ble opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham.

Slik er Kristus min rettferdighet.

«På denne rettferdighet må den troendes øyne alltid rettes. På denne rettferdighet må han hvile i liv og død, og i denne rettferdighets kledning må han stå for dommen» (Rosenius).

Oppreist med Kristus

Så har jeg da fått alt i Jesus. Forsoningen omfatter alt i mitt liv. Jeg er rettferdiggjort, dvs frikjent. «Til frihet har Kristus frigjort oss», sier Paulus i Gal 5,1. Det er frihet fra syndens makt og straff. Gal 3,13. Og fra lovens krav og forpliktelser. Gal 4,4-5.

Men frihetsbegrepet har et enda videre perspektiv:

Det er å være oppreist med Kristus. I Kristus er fallet med alle sine konsekvenser gjenopprettet. – Som Gud gjorde Kristus til ett med oss i fornedelsen, så har han også gjort oss til ett med ham i hans opphøyelse. Eller sagt med Kol 2,12-13: «...i dåpen ble dere begravet med ham, og i den ble dere og oppreist med ham, ved troen på Guds kraft.»

Og Ef 2,4-7 sier: «Men Gud, som er rik på miskunn, har – gjort oss levende med Kristus – han

oppvakte oss med ham og satte oss med ham i himmelen... for at han i de tilkomne tider kunne vise sin overvettes rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus.»

Vi er forløst ved hans blod og eier syndenes forlatelse. Vi har også fått Ånden som innsegling og pant til forløsningsens dag. I Jesus eier jeg alt nå det evige livets frihet, med barnerett, arverett og borgerrett i himlenes rike.

Lovet være Jesu navn!

Jesu dyrebare blod

Hva mener Skriften med Kristi blod? Den mener hans lidelse og død, så visst som dette var en *stedfortredende* lidelse, en straff han led i vårt sted. Den mener hans blodige offer som han for oss tilfredsstiller den hellige Guds rettferdighet med. Alene ved dette offer er det liv og salighet for fattige syndere.

Hvordan stiller du deg til dette blod?

Vårt forhold til Lamnets blod avgjør vårt evige ve og vel. Spørsmålet om å være evig frelst eller evig fortapt avgjøres av om en har del i Kristi blod eller ikke.

F. W. KRUMMACHER
i boka «Kraften av
Lammets blod»

Jakob-brevets hemmelighet

AV ØIVIND ANDERSEN

En vanlig forkynnelse

Det blir ofte sagt ut fra Jakobs brev: Det er ikke nok å tro på Jesus, en kristen må også gjøre noe ved siden av å tro. Overfor dem som har funnet sitt liv og sin rettferdighet og sin helliggjørelse i Kristus (sml. 1 Kor 1,30) blir det ofte sagt at de tar det for «lett», de er for «ensi-dige», de mangler «helliggjørelsens alvor» osv. Slike argumenter har man også brukt overfor Luther og Rosenius og kalt dem for antinomister, dvs. slike som ikke vil høre på Guds vilje uttrykt ved loven. Slik har også de som har kommet til frigjørelse ved evangeliet gjennom deres skrifter fått den samme anklagen om antinomisme.

Tilsynelatende har de slike ord på sin side som Jak 2,14-21: «Hva gagner det om noen sier at han har tro, når han ikke har gjerninger? Kan vel troen frelse ham? (v. 14)

«Ble ikke Abraham, vår far, rettferdigjort av gjerninger, da han ofret sin sønn Isak på alteret?» (v. 21)

I disse ord synes mange likefrem å finne bevis for at en kristen må gjøre noe ved siden av at han tror på Jesus.

I det hele synes Jakobs brev i praksis å berede mange troende en vanskelighet og verden en lettelse. Navnlig synes dette brev å være en lettelse for religiøse, fromme, egenrettferdige mennesker som aldri har opplevd frelse, men vitterlig kan påvise at de gjør mange gode gjerninger.

Mang en ærlig kristen er kommet i vanskelighet med hva han skal svare, når han av egenrettferdige

mennesker er blitt angrepet med Jakobs brev. Og dette brev er som et arse-nal for egenrettferdig-hetens bruk av Guds Ord.

Dette har fristet mange troende – og det endog Luther – til å ringeakte Jakobs brev. Men det er meget farlig; for det inneholder også et budskap fra Gud til oss i dag.

Er denne forkynnelse sann?

Er det sant at Jakobs brev forkynner at vi må ha gjerninger ved siden av å tro på Jesus?

Svaret må lyde med et klart og tydelig: Nei! Det er ikke bare en misforståelse av Jakobs brev, men det syn hindrer også en kristen i å kunne leve for Gud.

Helliggjørelsen – det å leve til Jesu ære – blir for mange troende en ny lov-treldom. Det er treffende hva en har sagt: «Mange kristne gikk til Golgata for å bli frelst, men er siden gått til Sinai for å bli helligjort». Det vil si: De er i treldom i sitt daglige kristenliv med det de skal være og gjøre som kristne. Vi kan bare nevne at dette for mange er blitt frafallets vei, ja, den er frafallets vei. Vi blir på denne måten ledet tilbake til det sinn vi eier i og med vår gamle natur, nemlig fariseersinnet. Med dette forstår vi at det her ligger en alvorlig fare vi vanligvis ikke er oss bevisst.

Grunntanken i Jakobs brev

Det er altså ikke slik at en kristen må gjøre noe ved siden av sin tro. Men bland dem som bekjenner seg som kristne er det to slags tro.

Den tro som eier Jesus

De som eier denne tro har fått et nytt sinn og et nytt liv i sitt hjerte. Derfor kommer de til å føre en helt ny vandel og gjøre nye gjerninger. Et liv fører alltid til nye livsbyringer. Det er umulig å ta imot Jesus uten at hjertet gjenfødes og den troende begynner å elske det som Jesus elsker og hate det som Jesus hater. En slik tro er levende, sier Jakobs brev.

Den tro som ikke har grepet Jesus og tilegnet seg frelsen

Mange bekjenner seg som kristne uten at de dog noensinne har gått konkurs på sin egen, selvvalgte kristendom. De har derfor heller aldri tilegnet seg Jesus og hans fullbragte frelsesverk. En slik tro virker intet i hjertet. Den gjenfører ikke og skaper ikke et nytt liv i mennesket. Derfor kan den heller ikke føre til nye gjerninger og en ny livsførsel til Jesu ære. En slik tro er død, sier Jakobs brev.

Jakobs brev taler altså ikke om gjerninger ved siden av troen eller om at en kristen må gjøre noe ved siden av troen på Jesus. Men den forkynner at enten er troen levende, fordi den eier Jesus; eller så er den død, fordi den ikke eier Jesus.

Slik står det altså i v. 17: «Slik er det også med troen. Dersom den ikke har gjerninger, er den død i seg selv», og i v. 20: «Men vil du vite det, du uforstådige menneske: Troen uten gjerninger er unytlig».

Det som det her er tale om, er at det menneske som ikke har en levende tro, kun har et hjerte som

er tomt for Guds nåde og har et sinn som er gudfiendtlig og dårlig, og derfor må gjerningene bli deretter.

Her tales om det samme som Jesus ofte nevner, at på frukten skal treet kjennes. Er frukten dårlig, er det fordi treet er dårlig og motsatt. Luther sier dette treffende: «Onde eller gode gjerninger kan ikke gjøre onde eller gode mennesker, men onde eller gode mennesker gjør onde eller gode gjerninger».

Når et menneske bekjenner seg som kristen, men ikke fører en vandel som svarer til hans bekjennelse – og det er det dessverre mange som gjør – da kommer det ikke av at han ikke tar seg nok sammen. Men det kommer av at hans forhold til Jesus ikke er rett. Det kan ikke hjelpe ham å ta seg sammen og gjøre noe ved siden av sin tro. Nei, han trenger å besinne seg på at hans tro er død. Han trenger en sann omvendelse og å komme til en ny tro, en tro som griper frelsen og gjenfører ham. Dette er en sannhet som Skriften ofte vitner om.

I Rom 2,6 sies at Gud på dommens dag skal gi enhver igjen etter hans gjerninger. I 1 Kor 5,10 at enhver skal få igjen i dommen etter hva som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt.

Dette betyr allikevel ikke at noen skal bli frelst på grunn av sine «gode» gjerninger mens andre må gå fortapt på grunn av sin synd. Det vil jo være ensbetydende med å oppheve alt hva Guds Ord sier om å bli frelst av tro alene.

«Mange bekjenner seg som kristne uten at de noensinne har gått konkurs på sin egen, selvvalgte kristendom.»

Men det betyr at også på dommens dag skal vårt liv og våre gjerninger være målestokk for vårt forhold til Jesus. I enhver rettssak må det være vitner. Skal en dom bli rettferdig, må den jo felles på grunnlag av kjengjerninger. Slik er det også på dommens dag. Gud vil trekke frem vitner for å felle sin dom om oss på grunnlag av hva disse vitner sier om vårt forhold til Jesus.

Enten kommer vårt liv og våre gjerninger til å vitne om at vi har tilegnet oss frelsen og da blir vi frelst, ikke på grunn av våre gjerninger, men på grunn av det som gjerningene vitner om; nemlig at vi eier Kristus og hans rettferdighet. Eller så kommer våre gjerninger på dommens dag til å vitne om at vi ikke har trodd på Jesus, og da må vi gå fortapt, ikke på grunn av vår synd, men på grunn av at vi ikke har eid Kristus og Hans rettferdighet.

Selvprøvelsen nok en gang

Jakobs brev legger oss på hjertet at det ikke er nok å

være Ordets hørere, det gjelder også om å være Ordets gjørere. Dermed er det slett ikke sagt at det kommer an på hva vi kan gjøre, hvilke gjerninger vi presterer, men på om Ordet er blitt virksomt i vårt hjerte. Mange hører Ordet, men det virker ikke gjenfødsel til nytt liv i deres hjerte.

En av grunnene til dette er at det ligger så snublende nær for oss å forveksle det vi vet med det vi er, og så tro om oss selv at vi er det som vi i virkeligheten bare vet. Det er derimot en himmelvid forskjell på å vite om Jesus og det å kjenne Ham. Det er forskjell på å vite om frelsen og det å ha tilegnet seg den. Det er forskjell på å vite om omvendelsen og det å være omvendt og fått troen virket i sitt hjerte gjennom hørelsen av Ordet (Rom 10,17).

Nå ligger det nær for alle som gjennom Ordet tilegger seg kunnskap om Kristus og kristenlivet å bli sittende fast i den snare at de tror om seg selv at de er det som Ordet har gitt dem kunnskap om. Men denne forvekslinger skjebnesvanger! Den hindrer dem i å leve i Ordets gjenfødende og nyskapende kraft. De får ikke av hjertet tilegnet seg det som Ordet forkynner. Jakob 1,22 sier at en på den måten dårer seg selv. Egentlig står det: En forregner seg.

Å forveksle det en vet med det en er, er å forregne seg i livets alvorligste spørsmål! Derfor gjelder det å prøve seg selv! Det gjelder å bruke den samme målestokk som Gud bruker, og spørre seg selv: Hva vitner mitt liv om? Vitner mitt liv og

mine gjerninger om at jeg lever med Jesus, eller vitner de om at jeg lever for meg selv?

Det er farlig å slå seg til ro med sin kunnskap om åndelige ting. Det gjelder å undersøke hva Ordet betyr for ens hjerte, om Ordet om Kristus betyr det samme for mitt hjerte som maten for legeme.

Uten liv i Gud

Mange som bekjenner seg som kristne er ganske fremmede for hva det vil si å behøve Ordet om Jesus og den forsoning han fullbragte som næring for sitt åndelige liv. De bekjenner Jesus og hans forsoning, men det er vesentlig fordi de vet det hører med og fordi de forståsmessig erkjenner berettigelsen av at vi trenger en forsoning. Men de vet ikke hva det vil si å eie en tro og et åndelig liv som er skapt i dem ved Ordet om forsoningen. Ordet om Kristus står ikke i et organisk forhold til deres tro og bekjennelse. Derfor kan de bli like oppbygget av å høre en formaningstale som om de fikk høre om Kristi fullbragte forsoningsverk. Slike mennesker er ikke kommet til liv i Gud.

Andre har engang opplevd gjenfødsel ved Ordet, men er kommet dit hen at de vet og forstår alt om Kristus og hans frelse uten selv å daglig behøve å ta det til sitt hjerte for å ha frimodighet for Gud. Hos slike er gudslivet dødt.

En levende kristen

Det som kjennetegner en levende kristen er at han kan ta Ordet om Kristus til sitt hjerte og kjenner at det gir ham frimodighet

for Gud, det gir ham hat til synden, det gir ham trang til å ære Kristus i det daglige liv og trang til å bli ham lik.

Det betyr ikke at en kristen ikke kan lide nederlag i kampen mot synden. Det kan han såvisst. Men en kjenner aldri en kristen bedre enn når han har lidd nederlag! Da får han det vondt, da mister han frimodigheten overfor Gud inntil han på ny får høre seg fornyet i Ordet om Jesus.

En sann kristen er redd for å unnskynde synden. Han må bekjenne den. Og han blir ikke trøstet ved egne forsett, men bare ved Ordet om Jesu blod. Det er Ordet om Kristus som reiser ham opp. Bare dette kan reise en kristen opp slik at han igjen vinner frimodighet innfor Gud. Det er dette Ordet som virker mot synden og som virker en ny vandel hos en kristen. Dermed blir en kristen Ordets gjører.

Hemmeligheten

Ut ifra det som er sagt til nå, så forstår vi at det er et av kristenlivets dypeste hemmeligheter det å være en Ordets gjører. Det stemmer så dårlig med vår erkjennelse og våre erfaringer. Vi sitter heller igjen med spørsmål som: Hvordan skal jeg få seier over min synd – hvordan skal jeg kunne bli mer lik Jesus?

Da er det selve nøkkelordet i Jakobsbrevet som gir oss den rette forklaring. Jak 1,25 sier: «*Den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved med det, så han ikke blir englem som hører, men gjerningens gjører, han*

Se, din konge kommer!

«Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, saktmodig og ridende på et asen, på trellyrets fole.» Les Matt 21,1-9.

Det ene året etter det andre ruller bak oss. Ingen kan stanse tidshjulet. Det går, og vi må gå med.

Årene farer fra oss, det ene fortære enn det andre. Gamle former blir oppløste og gir rom for nye. Foreldre, søsknen, slekt og venner bæres i største hast til graven. Vi gråter, og vi glemmer.

Livet yrer omkring oss som maur i tue, mens kjempende og misfornøyde mennesker sender sine dødstrette klager ut i det store rom.

Jorda blir gammel. Folkeslektene blir slitne. Enden på alle ting kommer nær, og Guds høst står for døra.

Midt i alt yrende og jagende liv, med tårer, blod og død, er det ennå et fast og urokkelig fjell som står fast i verdens-fossen uten å flytte seg eller skifte etter tidene.

Det er Jesus Kristus, vår Frelser!

Han er i går og i dag den samme, ja, til evig tid.

Enda en gang får Jerusalem se ham innenfor portene sine. Enda en gang vil han by fram Guds rike til dette hårdnakkede folket. Enda en gang vil han banke på den låste døra med sin kjærlige frelserhånd. Enda en gang – i fall det kunne lykkes at kjærlige ord og tårene fra frelserhjertet kunne nå inn i de kolde, innefrosne sjelene.

skal være salig i sin gjerning».

Hemmeligheten ved å bli en Ordets gjører ligger i å skue inn i frihetens fullkomne lov, og holde ved med det.

Frihetens fullkomne lov er evangeliet om Jesus og Hans fullbragte frelsesverk. Derved er det igjen sagt at våre gjerninger beror på hvordan vårt forhold er til Jesus, til evangeliet.

Men nei! Også denne gangen er hjerte-døra stengt for frelse og fred.

Et lite øyeblikk tiner folket opp så tungebandet løsner, men så fryser alt sammen til evig is.

Og Jesus satt på asenfolen og gråt.

Underlige tårer! Denne eneste dagen i jordlivet hans da han etter menneskelig tankegang kunne ha grunn til å være glad, den dagen gråt han.

Skjærtorsdag og langfredag med lidelsen, spott og dom – da er det ingen tårer i øynene hans. Da vender han seg mot de gråtende menneskene og ber at de ikke skal gråte over ham.

Når kjærligheten bærer lidelse av fri vilje, da trenger den ikke medynk fra andre. Det er egenkjærligheten som går for hver manns dør for å lokke fram medfølelse og tårer.

Hvorfor gråt Jesus på palmesøndag, men ikke på langfredag?

Langfredag går han til Golgata som frelser for verden og løser den bundne slekt ut fra synd, død og Satans rike.

Det er fram mot denne dagen at frelsestrangen har drevet ham. Nå er dagen kommet. Derfor går han frivilig og mild som et lam.

På denne gang bygger han veien for oss heim igjen til Gud. Mens himmelen blir stengt for ham, så åpnes den for oss.

LUDVIG HOPE
fra boka «Ånd og kraft»

Evangeliets store hemmelighet er Jakobsbrevets hemmelighet. Evangeliets hemmelighet er at det ikke bare forkynner oss om Kristus, men det bringer også Kristus inn i vårt hjerte. Den som tar imot Ordet og lar det virke på seg, han tar imot Gud og gir Ham virkekraft i sitt liv.

Når evangeliet her kalles frihetens fullkomne lov, er det fordi vi gjen-

nom det blir frigjort fra en annen lov: syndens og dødens lov. Av naturen er vi under denne uhyggelige lov og kan ikke komme løs fra den. Men ved å ta imot og siden leve i evangeliet, blir vi gjennom det «*ved livets ånds lov i Kristus frigjort fra syndens og dødens lov*». (sml. Rom 8:2)

I dette ligger Jakobsbrevets hemmelighet. ■

Jesu ord til oss: «Fylg meg!»

AV NORVALD YRI

Som kristenfolk fekk vi eit kall til å vitna om Jesus heime og ute mellom andre folkeslag. Dette kallet står enno ved lag. Dei ytre kår kan skifte, men så lenge Gud sjølv held døra open for oss, kan ingen hindre oss i hans teneste.

Overskrifta til dette innlegget er henta frå Matteusevangeliet, kap. 4 og vers 19: «Fylg meg, så vil eg gjera dykk til menneskefiskarar!», sa Jesus. Han kan gjera oss til sjelenvinnarar. Det er berre ved å fylgje Jesus vi får nød for dei ufrelste.

Lev godt med Jesus!

For det første: *Jesus kaller deg til å leve godt i samfunn med han.*

Synda plagar deg, du synes du er komen så lite langt i helginga. Vi ser oss ikring og synes at mørket sine krefter får så sterkt et tak, til og med mellom oss som kallar oss med Kristinamn. Ekteskap og familieliv går i oppløysing, det står strid om Guds Ord i bedehusfolket. Vi hører stundom ei forkynning som vi ikkje kan få til å stemme med Bibelen. Korleis skal eg kunne få den åndelege ro oppe i alt det som bryt på?

Gløym no ikkje at han som skapte deg og kalla deg, han veit om alt. I verda har vi trengsl, det har han sagt. Og vi må heile tida vere klar over at sjelefienden har det travelt med å øydeleggje der han kan kome til. Difor er det så viktig å høyre kva Jesus seier: «Eitt er nødvendig.» Han ga oss Ordet, Bibelen, han har gjeve oss samfunn av dei truande, nattverden og

bønesamfunnet (sjå Apg 2,42). Du har fått ei kjelde med levande vatn. Les Salme 1 og Jeremias kap. 17. Guds Ord gjev liv. Å stole på Herren fører velsigning med seg. La oss ikkje gløyme at Jesus sjølv er vintreet, dei truande er greinene. Får hans Ord vere hos oss, så vert han verande i oss (Joh 15).

Skrifta åleine

For det andre: *Jesus kaller oss til å la hans Ord, Skrifta åleine, vere den avgjerande autoritet for kristen lære og liv:*

Det er sagt at demokratiet her i Vesten vart grunnlagt den dagen i Worms (1521) då Martin Luther slo fast at samvitet og tanken vart bunde til Skrifta åleine som avgjerande autoritet i kristneleige spørsmål. Moderne teologi har lenge sagt at det er umogleg å følge Luther i denne sak, for Skrifta er aldri åleine, seier dei. Og Bibelen representerer mange ulike tradisjonar og syn, ja, slik talar og skriv mange teologar.

Men i Bibelen les vi at her har Gud tala til oss ved profetar og apostlar. Heile Skrifta er innanda av Gud. Vi skal ikkje leggja til eller trekka frå!

Vi har full rett til å lese frå Bibelen og seia: «Her talar Gud!»

Mange, også her i Norge, står over dette spørsmålet: Vildu no ikkje bøye deg for dei resultat som bibelforskinga har kome fram til? Ser du ikkje at bibelkritikken har rett? Men i dei tilfelle teologien veit betre enn Guds Ord, har vi både rett og plikt til å avvisa såkalla «vitenskapeleg resultat». For

Skrifta kan ikkje gjerast ugyldig, seier Jesus.

Det er vårt ansvar i skrift og tale å peike på det Bibelen seier om seg sjølv. Vi har eit kall – både overfor barn, unge, vaksne og eldre til å understreke at Bibelen ikkje er feilande menneskeord: Det var Gud som ved sin Ande dreiv sine vitne til å skrive ned det han ville ha med i si frelsesopenberring. Vi må be om at bibelskular, teologiske fakultet osb. kan få lærarar som er viljuge til å betale den pris det er å seie nei til bibelkritisk undervisning. Heile Skrifta er innanda av Gud (2 Tim 3,16).

Skrifta – tenesta

For det tredje: *Jesus kallar oss til å la Skifta sine hovedsanningar stå sentralt i vår teneste:*

Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske, er det store hovudemne i Skrifta. I Det gamle Testamente har vi mange lovnader som peikar fram til Frelsaren. I Det nye Testamente ser vi at Frelsaren kjem for å gjera soning for all verda si synd. Verda ligg i det vonde. Synd og død kom til alle menneske ved vår første far, Adam. Bibelen talar klart om at der er ei evig fortaping for den som ikkje vert

frelst ved tru på Jesus Kristus. Guds heilage lov skal vise oss at vi er fortapte syndrarar. Evangeliet, Ordet om Jesus Krustus som døde for oss, skal forkynnast slik at det når våre hjarta og skaper tru på Jesus, til tilgjeving for alle synder (sjå Luk 24,1, Joh 5,19 og Luk 16, vidare Joh 14 og Apkj 4,12).

Guds folk må vere vakne slik at ikkje andre hovudsaker enn dei Bibelen viser til får stå i sentrum på talarstolen i forsamlingane våre. Kristenflokkene må ikkje vere tumlelass for ulike eksperiment som er tømde for bibelsk kristendom.

Det er altså ikkje nok at det vert gjort noko kristteleg i forsamlinga. Vi må stille spørsmålet: Kva art er arbeidet av? Er det av ein slik karakter at det vert sann sjelesorg – at synda vert avdekka, og at nåden vert forkynt?

Den profetiske tale som oppbyggjer forsamlinga og som fører den ikkje-truandet til omvending står sentralt i heile nådegåvehushaldet (sjå 1 Kor 14). Slik vil det vere når Kristi kjærleik får ráde mellom oss. Då vil det også vere klårt at «ordet om krossen», bodskapen om Jesus Kristus og han korsfesta, alltid må vere i sentrum av forkynning, undervisning og vitnemål. Då vil også dei mange nådegåvefunksjonar som Gud har gjeve til dei truande kome til sin rett (1 Kor 12 og 13, sml. Ef 4,11 flg.).

I 2 Kor 4,2 les vi: «Vi har sagt oss laus frå alle skamlege snikvegar og før ikkje fram med list.

Heller ikkje forfalskar vi Guds Ord, men ved å leggja sanninga åpent fram, anbefalar vi oss for Guds åsyn for alle menneske sitt samvit.»

Jesus gjer oss til menneskefiskarar

For det fjerde: *Det er berre saman med Jesus vi vert menneskefiskarar.*

Jesus gjer deg til det du ikkje er i deg sjølv; ein menneskefiskar. Det er han som ved Ordet og Anden verkar slik hjå deg at du får trøng til å føre andre til Jesus.

I følgje med Jesus vert vi små og hjelpeause i oss sjølve. Vi kan ikkje stole på eigne krefter eller innsikt. Men ved Ordet og Anden verkar Herren det som ingen av oss har evne til. Han utvalde det som ingenting er, står det (1. Kor 1,26 flg.). Sjelevinnartenesta skal halde fram så lenge Herren gjev oss tid. Og vi må be om at han sjølv må drive arbeidarar ut til sin haust. Enno er det mange som ikkje har høyr Evangeli. Misjonsbefalinga står ved lag.

Det er sagt at vi vert ikkje menneskefiskarar ved å reise over eit verds-hav. Det er sant. Fiskarsinnet får vi når vi ser at Jesus har elsk oss, utan at vi har fortent det. Misjon er vår takk for Golgata, som det er sagt. Og så ville vi så gjerne at våre skulle få del i frelsa, na-boen og andre i bygda eller byen.

Jesus kallar deg til å følgje han, leve i samfunn med han, stole på hans Ord. Han kallar deg til å peike på frelssessanningsane i Ordet, slik at han kan få gjere deg til sin menneskefiskar. ■

Israelsteologien og bibeltruskapen

Ifølgje Bibelen er den kristne kyrkja fundert på Guds Ords faste grunn. Annan grunnvoll kan ikkje leggjast enn den som er lagt: Jesus Kristus. Hennar røter går attende til Det gamle Testamentet og Guds utveljing av Israel. Israel, Guds utvalde folk, vart på ein serleg måte reiskap for Guds frelsesplan i og med Jesus Kristus (sm. Rom 9,4-5: «Dei har barnekåret og herlegdomen, paktene og lovgjevinga, gudsstenesta og lovnadene – deira er fedrene, og frå dei er Kristus komen etter kjøtet.»)

Lovnaden som Gud gav folket sitt, både om landet og frelsa, står ved lag, etter som dei gjeld for all framtid. Israel er ikkje definitivt vraka av Gud, trass deira forherding mot han. Gud har sjølv lova å ikkje sleppa dei og ikkje lata dei gå til grunne. Han skal ikkje gløyma pakta med fedrene, som han stadfeste med ein eid (5 Mos 4,31). Vel har dei etter evangeliet vorte fiendar av Jesus. Men etter utvelginga elskar Gud for fedrene si skuld.

Det å vera jøde i det ytre garanterar ikkje eit rett tilhøve til Gud. Men dette er ikkje det same som at dei som er jødar i det ytre er utestengde frå lovnadene. Då Gud gjorde pakt med Israel på Sianifjellet, tala han til heile nasjonen. Men det var berre dei som lydde han som fekk nyta godt av pakta sine velsigningar. Dei andre var framleis innanfor paktsfolket, men det var eit ulydig og hardnakka folk, som ville verta hardt straffa, dersom dei ikkje vende om.

«Erstatnings-teologien»

Innafor den kristne kyrkja har det vore og er dei som meiner at ein i nytestamentleg tid ikkje får tala om Israel som Guds lovnadsfolk eller paktsfolk, då lovnadene vart overførde på kyrkja. Og etter som lovnadene om frelsa har vorte oppfylt i Kristus, er ikkje Israel lenger Guds eige-domsfolk. Det er kyrkja som har tatt plassen. Men trur ein dette, eller tenkjer ein slik at det ikkje er bruk for det gamle, naturlege Israel, kjem ein i motsetnad til klåre bibelord. Og det vil i klårttekst seia det same som at Gud har vraka sitt utvalde folk. I Rom 11,1-2 spør Paulus: «Har då Gud støytt frå seg folket sitt?» Og så svarar han: «Nei, langt ifrå! Eg er då ein israelitt, av Davids ætt, av Benjamins ættgrein. Gud har ikkje støytt frå seg folket sitt, som han kjende føreåt.» Det var for si vantru skuld at nokre av jødegrinene vart avbrotna og

omvende heidningar, som villkvistar, vart poda inn i oljetreet.

Dette er ikkje noko me bør rosa oss av. «For...», seier Paulus i Rom 11,17-18: «...rosar du deg, så vit at det ikkje er du som ber rota, men rota som ber deg.» Og dette vil han me ikkje skal gløyma. Men, diverre, har Israel si forherding, som berre var mellombels og delvis, vorte mistolka av mange heidningekristne, som trudde at Gud har «erstattat» det gamle folket sitt, Israel, med eit nytt folk, kyrkja. Og så fekk ein det til at det er kyrkja som er det sanne Israel. Men slik er det ikkje ifylge Paulus. Det er ved å ha allegorisert omgrepet «Israel» i seinare tids drøftingar, at ein fekk fram den teologien at kyrkja er det nye Israel.

Eretz Israel

Gud har ikkje berre vald ut Israel som sitt paktsfolk. Han har også gjeve dei eit land til å bu i, og dette skal veksa langt utover grensene til det noverande Israel. I 1 Mos 17,7-8 gjorde Gud ei pakt med Abraham, ei pakt som han sjølv kalla «ei evig pakt», der han gav det lova landet til Abraham og hans ætt til evig tid. Grensene for denne evige eiga finn me i 1 Mos 15,18: «Den dagen gjorde Herren ei pakt med Abraham og sa: Di ætt gjev eg dette landet, frå Egyptarelva til den store elva, til Fratelva.» Og i Josva 1,4 får me fleire detaljar: «Frå øydemarka til Libanon der nord til den store elva, Fratelva – over heile Hetitarlandet, like til det store havet der sola aldri går ned, skal riket dykkar nå.» Gud har såleis gjeve Israel eit land som strekkjer seg frå Egyptbekken i sør til Libanon-fjella i nord, og i aust til elva Eufrat. Dette femner om Gazaområdet, Jordan og deler av Libanon og Syria. Gud har kome lovnaden sin i hug. Staten Israel er eit faktum, og jødane vender attende til landet sitt. Sm. Esek 36,24 og 28: «Eg vil henta dykk frå folka og samla dykk ut or alle landa, og eg vil lata dykk koma til dykkar eige land... De skal bu i det landet eg gav fedrene dykkar, og de skal vera mitt folk, og eg vil vera dykkar Gud.»

Dersom me skal vera trugne mot Bibelen, slik det står skrive, lyt ein vedgå at profetiane om at jødane skal venda attende til sitt eige land, frå alle dei landa Gud spreidde dei til, no held på å gå i oppfylling. Att står berre å venta på Guds time, då han skal gje jødane heile det lova landet deira, innanfor dei grensene som han har sett fast.

OLAV TOFT

Ei opna dør

Sjå! Det er eit vekkjarrop frå den Heilage og den Sanne, han som har «Davids nykel», han som «opnar så ingen kan stengja, og stengjer så ingen kan opna». Han veit om dine gjerningar. Ser alt og veit alt i tankar, ord og gjerning. Din evige lagnad er avgjerande om du ser kva han har gjort for deg: «Sjå, eg har sett framføre deg ei opna dør, ei som ingen greier å stengja. For du har lite kraft; men du har halde fast på mitt ord og ikkje fornekta mitt namn» (Ap 3,8).

Ei opna dør. Altså ei dør som har vorte stengt for deg ein dag. Det var den dagen synda kom inn i verda. Då vart døra stengd til den tre gonger heilage Gud. Englar med blenkjande sverd vart sette til vakt (1 Mos 3,24). I sin store nåde og kjærleik til oss sende Gud sin eigen Son, som sann Gud og sant menneske, for å bera bort verda si synd. Han tok synda, straffa, domen og døden for oss. Løyste oss ut. Då Jesus på krossen ropa: Det er fullført! Då vart synda sona, Gud vart forsona, den stengde døra vart opna. Då rivna forhenget i Templet ovan og heilt ned. Øvst frå den heilage, nedst til den største syndar på jord. Jesu ropa var til Far i himmelen, men og til alle syndarar og til djevelen som ingen ting har å krevje. Jesus betalte alt.

No står ei opna dør framføre deg. Vil nokon stengje døra? Satan, Guds fiende og din fiende, han vil. Han prøver å stengja døra ved å så tvil i ditt hjarte på Guds Ord og Guds verk for deg i Jesus Kristus, og ved å lokke deg med dine lyster og verda sine gleder. Men ingen kan stengja døra, inga synd, ingen djevel, sjøl om han mobiliserer helvete sine krefter. Jesus har sigra over han, avvepna han, kasta han ut. Sigerherren frå Golgata har all makt i himmel og på jord, makt til å frelse, ja, kan fullkome frelse den som tek si tilflukt til han. Gå inn gjennom døra og du er trygg.

Sjå! Ei opna dør framføre deg!

Du treng ikkje fara til himmelen eller i avgrunnen. Han er døra. Han er i Ordet. Du har lita kraft. «Du intet kan gjøre til frelse», men han bed deg om to ting. For det første: «Hald fast på mitt Ord!» I dag ropar han det inn i vår sjel. Hald fast på Ordet og Ordet skal halde fast ved deg. Satan sår tvil på Ordet for å få oss bort frå den opna døra. Trua kjem av forkynninga og forkynninga

ved Kristi Ord. Satan vil ta bort trua ved falsk forkynning eller hindre forkynninga. Han står bak denne dåringa: Inga forkynning i skolane, barnehagane og så bortetter. Jesus ser etter trua når han kjem.

«Hald fast på Ordet, forkynn i tide og utide. Les, hør og lev etter mitt Ord», vil Jesus seie oss. Hugs: Jesus er i Ordet.

Det andre han bed om: «Ikkje fornekta namnet mitt.»

Skam deg ikkje for Jesus. Vedkjenn deg han og han vil vedkjenne seg deg for Far i himmelen og dei heilage englane. Skjemmest du for Jesus, skjemmest han seg for deg. Les Matt 10,32-33; Mark 8,38; Luk 12,9.

«Med hjarta trur ein til rettferd, med munnen sannar ein til frelse» (Rom 10,10).

Vedkjenn deg Jesus, gå inn gjennom den opna døra og du finn opne dører i teneste for Gud og har fritt tilgjenge til den opna døra inn i farshuset og til Guds evige herlegdom og glede.

DANIEL FREDLY

Ny kassett:

Guds Ord och löfte

Det er ikke alltid jeg kan anbefale en innspilling så uforbeholdent som den jeg nå har fått tilsendt fra Sverige.

I forbindelse med 400-årsjubileet for «Uppsalamötet», har Bibeltrogsna Vänners Förbund gitt ut en kassett. Her finner vi både kjente og ukjente sanger. Den er bygd opp på den måten at første siden inneholder sanger fra kirkeåret (jul, påske, pinse osv.). Side to tar for seg katekismen (budene, troen, bønnen osv.).

Kassetten koster kr. 75,- og kan kjøpes av Terje Treidene, Rød, 5520 Sveio. Tlf. 52 74 31 05.

Rosenius-utgivelsen «Nådens rike-dom» er også til salgs (samme pris).

Tekstark medfölger begge.

«Kristen» musikk?

Song og musikk er ei gáve frå Gud som har gjeve dei kristne mykje glede og signing ned gjennom tidene. Ved songen kan me uttrykkja for andre og oss sjølve ein bibelsk bodskap og eit vitnemål på ein måte som gjer at det blir lett å ta imot.

Finst det «kristen musikk»?

Nå er det slik at ulike former for musikk er vanskeleg å godta i forsamlingane for mange kristne. Dette gjeld særleg moderne og populære musikkstilarar som ungdom tek i bruk. Men det er ikkje lett å argumentera for at ei viss musikkform er dårlig eller «ukristeleg», medan ei anna ikkje er det. Spørsmålet melder seg om det eigentleg finst noko musikkform som me kan kalla «kristen». Dei fleste vil nok svara nei på det, og eg vil vera den første til å innrømma at det er svært vanskeleg. Men eg trur likevel at det er mogleg å seia noko generelt om kristen song og musikk, og eg trur me kan finna nokre bibelske utgangspunkt og mål til å fylgja når me skal vurdera kva som er godt og dårlig.

Det er eit svært vanleg syn at berre teksten avgjer om musikken kan kallast «kristen». Det er det same korleis musikken er, berre me likar han. I prisippet blir då all musikk «kristen», berre me set ein kristen tekst til. Dette «funksjonale» musikksynet må me ikkje godta. Me må kunna stilla visse krav til den musikken som skal bera fram ein bodskap frå Gud!

Teksten

Teksten er på ein måte greiast å vurdera, fordi me kan prøva han direkte på Bibelen. Ein kristen tekst er ein tekst som uttrykkjer bibelske sanningar. Sjølv evangeliet, ordet om krossen, bør vera sentrum (1 Kor 2,2). Eit problem i dag er at nyare tekstar seier så lite. Dei er så overflatiske, sjølv om dei ikkje direkte bryt med Bibelen. Me ynskjer oss meir innhaldsrike tekstar som djupare og klårare talar «som Guds ord» (1 Pet 4,11).

Det er óg interessant å leggja merke til ein tydeleg parallel mellom nyare tekstar og moderne musikkstil: Dess meir moderne og «populær» musikkstilen er, dess

meir innhaldsfattig og overflatisk vil ofte tekstane vera.

Forkynning – ikkje underhaldning

For oss som er kristne i den nye pakta, skulle det vera viktigare enn noko anna å løfta fram evangeliet. Forkynninga av Ordet må vera sentrum i heile verksamda vår, fordi me står i ein kamp for trua på evangeliet (Fil 1,27-30). Difor må underhaldningssida i kristen song og musikk fjernast. Me kan rett og slett ikkje syngja og spela for å kosa oss med oss sjølve i forsamlingane. Men me skal gjera det for å oppbyggja kvarandre og forkynna Ordet for kvarandre (Kol 3,16-17).

Det å fjerna underhaldningssida treng ikkje tyda det same som å fjerna kvaliteten på musikken. God kvalitet skal skapa ei sterke oppleving og ein sterke konsentrasjon om teksten. I arbeidet for god kvalitet skulle me nettopp arbeida med å setja teksten i sentrum og plukka vekk det som distraherer frå teksten. Slik kan musikken bli ei god ramme omkring bodskapen.

Tekst og musikk

Me må altså krevja at teksten bestemmer musikken, og at kombinasjonen mellom tekst og musikk er god. Musikken skal streka under orda ikkje streka over dei. Me kan til dømes ikkje syngja teksten «Jesus, din søte forening å smake» på melodien til «Pål sine høner», sjølv om det faktisk er mogleg, fordi den livfulle og morosame melodien blir for stor kontrast til det inderlege og alvorlege i teksten. På same måten vil den kristne bodskapen vanskeleg la seg sameine med enkelte moderne musikkstilar.

Å vurdera

Kombinasjonen mellom tekst og musikk må me vurdera ut frå ein bibelsk ståstad. Me må sjå kva uttrykksform Ordet frå Gud har, og korleis det verkar på oss. Då kan det vera til god hjelp å ha to viktige sider i Bibelen klårt for auga: Loven og evangeliet.

Loven

Ved loven møter menneske den heilage Gud, og får ein lukka munn under hans

krav. Me må skjelva i frykt for han som har makt til å kasta sjel og lekam i helvete. Dette er vekkinga i livet til den einskilde. og her finn vi eit poeng: Vekkinga som vesen er ofte knytt til stille og ro. Ved å vera stille for Guds Ord blir vekkinga skapt, ved «Mariaplassen» (Luk 10,39), og med vekkinga følgjer ofte stille og gråt over synda. Stille og ro er òg på mange måtar ei dygd i Bibelen. Denne stilla og ro skulle overførast til musikken i langt høgare grad.

Vi opplever av og til «kristen» song og musikk er det verkar som om det motsette er eit mål: Mest mogleg lyd, fart og rytmje i musikken. Men der både melodi, harmoni og rytmje får lov til å leggja vekt bak orda, eit for eit, slik at me blir roa ned og kan sleppa bodskapen inn i hjarta, der får Guds Ande betre arbeidsvilkår!

Evangeliet

Ved evangeliet møter menneske Guds kjærleik gjennom Jesus Kristus som vår Frelsar og forsonar. Evangeliet skaper lovsong, glede og takk i hjarta. Denne hjartestemning kan speglast over til musikk både ved t.d. ein roleg folketone og ved friske gladtonar. Me må hugsa at musikken ikkje skal uttrykkja glede for

gleda si eiga skuld i kristen samanheng. Glede i evangeliet ligg på eit meir åndeleg plan og har sitt opphav i bodskapen om Guds son som vart korsfesta, som døydde og sto opp att for oss. Difor må kristen song og musikk stå i stil til og ikkje bryta med det heilage, opphøgde og den guds frykt som skulle følgje bodskapen om denne veldige forsonar. Eg har vanskeleg for å sjå at denne bodskapen let seg understreka og sameina med moderne jazzrytmjer eller popmusikk i dag.

Konklusjon

Den bibelske tankegangen er ofte så fjern for menneske i dag, og me let oss lett riva med av verdsleggjering på mange område av livet. Difor må me ta utgangspunkt i Bibelen sitt innhald, og i korleis dette innhaldet verkar på oss som trur når me skal vurdera kva som er god kristen musikalsk uttrykksform.

Me må trengja djupt inn i Ordet, og be om visdom til å sjå kva som tener evangeliet best. Og me må elska fram og be om at Herren gjev oss songleiarar og -utøvarar som er fødde på ny, som har kallet frå Herren, og som brenn for å formidla Ordet gjennom kristen song og musikk.

HÅVARD BREKKÅ

BESTILL BIBELSK TRO!!!

Vil ha **BIBELSK TRO** for 1994. Ordinært abonnement (kr. 100,-). Studentpris kr. 70,- (Stryk!)

GAVE: Send et årsabonnement til:

1) Navn/adr.:

.....

2) Navn/adr.:

.....

Send meg Bibelsk Tro hele resten av 1994 og de av tidligere nummer som det finnes restopplag av. Bet. bare kr. 100,- + portoen på «gammelutgavene».

Bet. på forhånd (postgiro 0825 0578300 – bankgiro 3290.07.77786)/Send undertegnede girokort (Stryk!).

Navn/adr.:

.....

Porto
kr. 3,50

Til

Tidsskriftet
BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 NÆRBØ

Hele Bibelen er troverdig

2 Tim 3,16: «Hele Skriften er inspirert av Gud, og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet.» Her ser vi at Bibelen er inspirert av Gud, og en skal ta alt som den sier til seg. Da er det om å gjøre at vi kristne leser i Bibelen, og gjør etter det som står der. Alt som står i Bibelen er til lærdom, overbevisning, rettledning og til opptuktelse i rettferdighet.

2 Pet 19,21: «Og desto fastere har vi det profetiske ord, som dere gjør vel i å akte på. Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter. For dere vet først og fremst dette at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning. For aldri er noe profetord brakt fram ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd.» Bibelen er Guds Ord til oss, ikke framkommet ved menneskers vilje (v. 21). Når en leser i Bibelen, må en be om at Den Hellige Ånd vil opplyse og forklare det som står der. De klare ord skal en bruke til å forklare mer dunkle ting (vers 19). Når en tar en tent lampe som lyser opp på et mørkt sted,

virker den bare i en viss sirkel rundt den, men det blir noe helt annet når dagen bryter fram med sitt lys. Da blir lyset av lampen bare småtterier mot dagslyset. Slik virker det når en grunner på Guds Ord. Dess mer en leser og grunner, dess mer forstår en av det når Ånden får veilede oss når vi leser Bibelen. Da blir det å gå fra kraftig lys (lampe) til opplyst dag for en som grunner på Ordet. Vi må gjøre som Maria (mor til Jesus) og ta til oss Ordet som blir forknyt og grunne på det. Se etter i Skriften om det forholder seg slik som det blir forknyt.

Rom 15,4: «Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir.»

Det er trøstefullt å ha Bibelen, for den gir oss tukt og trøst på vegen mot himmelen. Og der får vi høre den hele og fulle sannheten om oss selv. En må bøye seg for det som står i Bibelen og la den lede oss. Vi skal lese som det står, ta det som det står, tro det som det står.

KARL ALMLI

Kassett-opptak fra bibel- og bekjennelseskongressen

som avisens Dagen arrangerte på Frøyland forsamlingshus 11.-13 februar 1994

- 1: «Skriften alene» – professor Carl Fr. Wisloff.
- 2: «Arbeid på deres frelse med frykt og beven!» (Fil 2,12-13) – prof. Carl Fr. Wisloff.
- 3: «Lekmannsbevegelsens farer og muligheter» – professor Carl Fr. Wisloff.
- 4: «Samling om Bibelen – Guds Ord. Oppgjør med bibelkritikken» – sjefredaktør Finn J. Sæle og misjonsskolelærer Norvald Yri.
- 5: «Ordet om korset» – misjonsskolelærer Norvald Yri.
- 6: «Bibelkritiske tanker i lærebøkene» – sjefredaktør Finn J. Sæle.
- 7: «Misjon eller dialog» – misjonsskolelærer Norvald Yri.

MØTE MED ETA LINNEMANN:

- 8: «Min vei fra bibelkritikken til Bibelen» – dr. theol. Eta Linnemann.

Pris pr. kassett: Kr. 50,-. Bestillingsadr.: Olav Stokka, postboks 116, 4320 Hommersåk.

Jeg bestiller kassett nr.:

Navn:

Adr.:

Medarbeidere/skribenter:

Øivind Andersen: Født 1905 i Oslo. Teologisk embetseksamen 1931. Lærer/rektor ved Fjellhaug skoler 1932–75. Har gitt ut flere bøker.

Trygve Bjerkrheim: Født 1904 i Bjerkeim. Teologisk embetseksamen 1930. Lærer ved Fjellhaug skoler 1931–36, timelærer senere. Redaktør av Utsyn 1936–70.

Håvard Brekkå: Født 1970 på Karmøy. Fjelltun bibelskole 1989–90. Kristendom mellomfag, nordisk grunnfag, studerer samfunnsfag. Forkynner i Haugesund krets av NLM 1990–91. Nå musikklærer ved Fjelltun Bibelskole.

Reidar Eriksen: Født 1922 i Stavanger. Diakonutdannet ved Det norske Diakonhjem, Oslo, 1948. Stavanger off. Lærerskole 1968. Misjonær i Etiopia 1949–67. Lærer Nærø ungdomsskole 1968–70, Kvås folkehøgskole 1970–74. Rektor Fjelltun Bibelskole, Stavanger, 1974–89.

Klara Fjørtoft: Født 1918 i Jondal. Bondekone i Krossdalen i Jondal.

Daniel Fredly: Født 1911 på Smøla. Bureiser og gårdbruker. Predikant/sekretær i Indremisjonsselskapet 1942–81. Fra 1981 frivillig forkynner.

Axel Remme: Født 1930 i Bø i Vesterålen. Utdannet tømmermann. Indremisjonens 2-årige bibelskole i Oslo 1955–57. Har vært ungdoms-, lands- og kretssekretær i Den Indre Sjømannsmisjon. Klokker i Vennesla, Kristiansand. Fra 1989 generalsekretær i Den Indre Sjømannsmisjon.

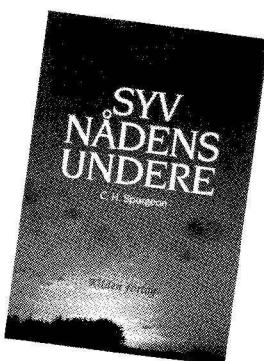
Dag Risdal: Født 1934 i Støren. Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969–89. Fra 1989 forkynner i NLM.

C. H. Spurgeon:

**SYV
NÅDENS
UNDERE**

140 sider (pocket).
Kun kr. **60,-**

Ved bestilling av 2 bøker
blir de fraktfritt tilsendt.

ØYVIND SAMNØY
skriver i forordet:

«Ved sju ulike døme fra Guds Bok viser han at ingen tilfelle er for vanskeleg, ingen har falle for djupt for han som døydde for umulige. Boka er prega av ein brennande trøng til at syndarar må hamna i Guds nåde.»

Kilden forlag

Lindevn. 7 – 4360 Varhaug
Tlf. 51 43 11 36

**Krogdal
bok & papir**

4350 Nærø – 4341 Bryne

**Høyland
og Jæren
FORBRUKS-
FORENING**

Løssalgspris: Kr. 20,-

C

21046
Immanuel Fuglsang
Gudenåvej 168
DK-7400 Herning
DANMARK

ISSN 0804-0532
Returadr.:
Postboks 264
4350 Nærbø

«Vaktmannskapet, hovdingen deira og tenarane til jødane tok no Jesus og batt han.»

Joh 18,12

Getsemane

Eg ser deg der, min Frelsar kjær i strid på kne, åleine
Min strid det var du stridde der
Du heilage og reine.

Sweitedråpane av blod i hagen,
ropa høgt til Faderen den dagen
Inderleg i bøn til Gud
ropa du di sjelekvide ut.

Vreideskåli laut du tøma
ikkje frå den vonde røma
Kunne du, Guds Son, vår bror
sendt som offerlam til jord.

Midt i natti svarte, myrke
kom ein engel, gav deg styrke
Sigrande i dødens gru
vann du nådens himmelbru.

Stakkars læresveinar tre
som i angst på jord seig ned
Kunne ikkje be og vaka
men i synd og svikt vart saka.

Styrkt av Anden baud du då
læresveinar opp å stå
Myrkheimshaeren kom med velde
Svikaren med kyss deg selde.

Då fall dei til jordi alle som ein
i møte med deg som var heilag og rein
Men lidingsbylja laut skrida fram
då Jesus, Guds Son, vart vårt offerlam.

Simon Peter til sverdet treiv
Øyre til Malkus av han reiv
Men lækjarhandi ho var der snart
Tru om det Malkus til frelse vart?

Takk, kjære Jesus, for alt det du gjorde
Me har deg sjølv idet heilage Ordet
Grå Getsemanehagen til Golgata kross
vann du den evige scela for oss.

Lær oss då alle i nådetida
å finnast på den rette sida
Alltid reinsande i Jesu blod
Då vil me få ei ævelengd god!

KLARA FJØRTOFT